6

Vormingsbladen

4e Jaargang — 6 Zomermaand 1944

Vormingsbladen der Germaansche SS

INHOUD

Léon Degrelle: Ons groote vaderland is de Germaansche gemeenschap .... blz. 169
Van grenzen naar ruimte; van volken naar volk blz. 170
Zomerzonnewende .... blz. 185
Eén uit onze ruimte .... blz. 188
Wij hebben jullie gevonden .... blz. 191
Grijpt het vaandel .... blz. 194
Frederik de Groote (IV) .... blz. 195
Ons Bloedoffer .... blz. 199

Kunstdrukbijlage met vier foto's.

De inhoud is uitsluitend voor dienstgebruik bestemd

Uit handen geven van het nummer en nadruk verboden

Alle rechten voorbehouden

Verantwoordelijk voor den inhoud: Afdeeling VII-A van de Stafleiding der Germaansche SS — Rijksstraatweg 1 — Wageningen — Telefoon 2798

Wij, die temidden van het machtigste leger ter wereld geleefd hebben, die te voet verre gebieden hebben doorschreden, welke twintig maal grooter zijn dan België, wij kunnen morgen niet opnieuw kleine, burgerlijke pantoffelhelden worden, die ieder oogenblik hun neus aan een grenspaal stooten. Onze Heimat is het Westen, maar ons groote vaderland is de Germaansche gemeenschap, waarvoor onze kameraden gestorven zijn.

Léon Degrelle
op 17 Januari 1943 in Brussel.

Van grenzen naar ruimte — van volken naar Volk

Dit is eigenlijk een dubbele titel en het zijn dan ook twee afzonderlijke stukken. Maar zij behooren bijeen, zooals bloed en bodem bijeenhooren. De kaarten gaven aanleiding tot de gedachtengang van het eerste; maar het was onvolledig; er hoorde iets bij, er deden zich vanzelf vragen voor, die ook behandeld moeten worden en zoo volgde als vanzelf het tweede gedeelte.
Ik heb eens — in het boekje over „De verhouding van man en vrouw" — gezegd, dat volk een nieuwe inhoud gaat krijgen ,dat veel van wat eens in sibbe leefde, nu in nieuwe gedaante in volk weer herleven gaat.
En zoo is het inderdaad : volk krijgt nieuwe beteekenis en inhoud voor ons, die deze dingen niet meer in de eerste en laatste plaats van den staat uit bezien.

Zoo doet zich dan de vraag voor : wat is een volk? Zoo eenvoudig als het op het eerste gezicht lijkt, daar een antwoord op te geven, zoo moeilijk blijkt het, wanneer wij er weer over nadenken. Wij voelen het wel aan, maar scherp uiteenzetten, wat het dan wel en wat het niet is, dat is niet zoo eenvoudig. Op afdoende wijze is dit gedaan in het boek van Stengel-von Kutkowski: Was ist ein Volk? Hier spreekt merkwaardigerwijs een bioloog. Dat wil zeggen, merkwaardig voor het staatsche denken, dat een antwoord op deze vraag van een jurist zou verwachten en dan daarbij van een socioloog wellicht. Maar voor ons moet het wel een man zijn, die van de biologie uitgaat.
Het boek handelt vooral over Duitschland, maar op blz. 102 komt de rijksgedachte ook even te voorschijn. Hij zegt daar, dat het Noordras in de ontwikkeling van het Duitsche volk, die omgeving heeft gekregen, waarin het den weg terug kon vinden naar een denken, dat aan de wetten van het leven beantwoordt en dat het heden weer begint met den opbouw van een eigen kultuur. En dan zegt hij, dat in de verdere ontwikkeling van dit proces „een volkworden denkbaar is", van alle Europeërs, wier zijn door het Noordras bepaald wordt, die „nordisch bestimmt und leistungstüchtig" zijn.
Denkbaar, ja voorwaar! en wij in de Germaansche ϟϟ denken reeds lang hard aan deze dingen, sinds de schrijver in 1940 deze woorden neerschreef. Doch laten wij beginnen met iets over grenzen te zeggen aan de hand van de kaartjes.

I.

Er was een tijd, dat er geen kaarten bestonden en toch hadden de menschen een voorstelling van het land, van afstanden, van richtingen, van den loop van rivieren, enz. Zij zagen het voor zich.
Bij ons, die aardrijkskunde op school hebben gehad, is dat anders. Als wij een grooteren afstand moeten afleggen, zien wij in onze verbeelding dikwijls meer de kaart, dan het werkelijke land. De kaart is ons ingeprent.
Wanneer wij aan Nederland als stuk land denken, dan zien wij een kaartbeeld voor ons, waarop Nederland staat, wellicht in meerdere kleuren gedrukt en wat daar omheen is, is wit gelaten. Niet iedereen kan dit beeld uit het hoofd teekenen, maar wij kunnen het toch in onze verbeelding oproepen en voor ons zien. Wij leerden het op school kennen, het staat in ieder spoorboekje, op toeristenkaarten, overal en de begrenzing van dit Nederland lijkt ons een der meest vaststaande lijnen op de kaart.
Zij is dat ook — op de kaart!
Maar wanneer wij in vredestijd door het veld loopen, dan merken wij weinig van die lijn en dan kan het ons tot bewustzijn komen, dat het geen natuurlijke grens, maar een staatkundige grenslijn is.
Wanneer wij met de menschen spreken, dan blijkt er ook eigenlijk geen taalgrens te zijn. In het Oosten leeren zij weliswaar op school aan den éénen kant Nederlandsch en aan den anderen kant Duitsch, maar hun **moedertaal** verschilt niet, want de eigenlijke moedertaal, de taal, die zij van moeder thuis leerden, is voor de meesten de taal van de streek en het andere moesten zij aanleeren.
Het staatsche denken van de voorafgaande periode hechtte natuurlijk boven alles waarde aan de staatsche grenzen; het verzuimde daarbij acht te slaan op andere grenzen, grenzen, die weliswaar niet met een scherpe lijn aangegeven kunnen worden, maar die er desalniettemin toch zijn, die vaak ook langer plegen stand te houden en waar het volksche denken nu weer op gaat letten.
Want, zoodra wij gaan spreken van „bloed en bodem", dan doemen er andere grenzen op de kaarten op, deze al te lang verwaarloosde grenzen. Dan moeten wij gaan zoeken naar de grenzen van het bloed en de natuurlijke bodemgrenzen, die dikwijls onderling verband houden.

Grenzen van het bloed

De grenzen van het bloed kunnen maar hoogst zelden scherp getrokken worden. Wanneer gebergten of woestijnen de menschen scheiden, kunnen de rasgrenzen scherp zijn, maar wanneer de bodem

geen onoverkomelijke grenzen trekt, gaan de rassen in elkaar over en ontstaan menggebieden.
Dan blijven er wel kerngebieden, waar de rassen zuiverder vertegenwoordigd zijn, maar daartusschen liggen de overgangsgebieden.
Zoo is het in de Germaansche landen ook. Er zijn kerngebieden, waar het Noordras een hoog percentage vormt en andere, waar het Dinarische ras dit doet, n.l. de Oostelijke Alpengebieden. Oostras en Westras zijn niet overal gelijkmatig doorgemengd en het Oostbaltische vinden we voornamelijk in het Oosten.
Zoo zijn daar dan verschillen in de samenstelling van het bloed, maar deze verschillen vallen niet samen met vroegere of nog bestaande staatsche grenzen. Zien wij naar Nederland, dan zijn ook in dit kleine gebied verschillen van het bloed bemerkbaar, verschillen, die onderling grooter kunnen zijn dan de verschillen tusschen menschen aan weerskanten van de staatsgrens. Wij zeggen het eigenlijk nog niet juist, want er zijn dikwijls in het geheel geen verschillen aan weerskanten van die staatsgrens.
Zoo komen wij dan tot de ontdekking, dat, wanneer wij grenzen van het bloed zouden willen trekken, deze dwars door de staatsche grenzen zouden heenloopen, maar met dien verstande, dat zij niet scherp getrokken kunnen worden.
Willen wij nu toch op een kaart een grenslijn trekken, dan kunnen wij dat wel op de volgende wijze doen. Wij gaan b.v. na, waar het percentage blonden onder de bevolking boven de 90% is en trekken daar een lijn. Maar dan moeten wij wel begrijpen, dat wij slechts een grenslijn van één enkel raskenmerk trekken en ook, dat die grens een kerngebied aanduidt, maar dat aan de andere zijde van de grens ook zeer veel blond zal zijn — alleen, minder dan 90% (Zie in dit verband vooral het kaartje op blz. 173, waarop de grens is aangegeven van het gebied, waar de bevolking uit meer dan 10 % bruine typen bestaat). Of wij geven de grens aan, waar blond en donker even sterk vertegenwoordigd zijn. Dan zal die lijn ergens door het menggebied loopen.

Volksche bindingen.

Bloed vraagt naar verwantschap en niet naar nationaliteit en bodem, stoort zich niet aan grenspaaltjes. Het volksche denken vraagt ook niet in de eerste plaats naar nationaliteit, maar naar geheel andere bindingen, n.l. de bindingen van het bloed en daarom is het goed, dit in een kaart ons voor oogen te stellen, ook al doen wij dit zeer onvolledig, door een min of meer willekeurig raskenmerk en een willekeurig percentage daarvan in de bevolking als maatstaf te nemen. Wij zouden er ook veel meer kenmerken in kunnen betrekken. De grenslijnen daarvan zouden niet precies de eerste lijn dekken, maar zij

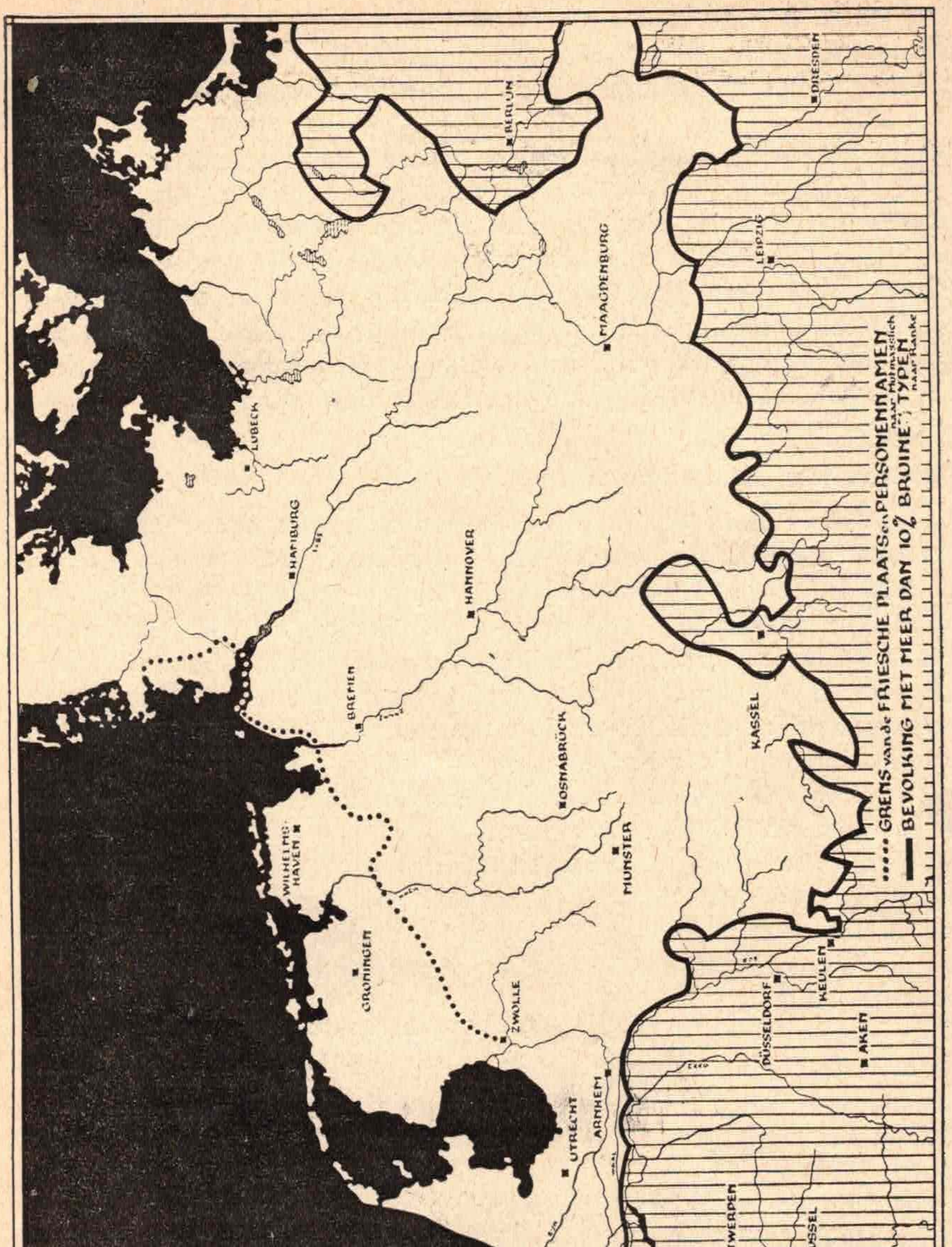
GRENS van de FRIESCHE PLAATS en PERSONENNAMEN
BEVOLKING MET MEER DAN 10% BRUINE TYPEN
naar Ranke
BERLIJN
DRESDEN
MAAGDENBURG
LEIPZIG
LUBECK
HAMBURG
HANNOVER
BREMEN
OSNABRÜCK
KASSEL
WILHELMSHAVEN
GRONINGEN
MUNSTER
ZWOLLE
KEULEN
DÜSSELDORF
AKEN
UTRECHT
ARNHEM
ANTWERPEN
BRUSSEL

zouden toch wel bij benadering een kerngebied doen uitkomen.
Wij willen daarom zeker niet al te veel waarde aan die kaart toekennen, maar wel er uit leeren zien, dat volksche grenzen en staatsche grenzen weinig met elkaar hebben uit te staan, tenminste in ons geval.

Wij kunnen echter nog heel andere grenzen gaan opsporen. Grenzen bijvoorbeeld van bouwwijze van oude nederzettingen (blz. 177) en boerderijen (blz. 175), grenzen van bepaalde volksche gebruiken, grenzen van streektalen of van groepen van verwante streektalen (blz. 178). Grenzen ook van Jong-Steentijd kulturen, waarvan men de verschillen nu nog terugvindt bij de huidige bevolking (blz. 176). Dat zijn geen rasgrenzen, maar zij hangen dikwijls toch daarmee samen, dat wil zeggen, kerngebieden zullen vaak in deze dingen een eenheid vormen.

Grenzen van den bodem.

Het spreekt vanzelf, dat de bodem in al deze dingen een woordje meespreekt. In de bergen worden aan het boerenbedrijf andere eischen gesteld dan in het vlakke land. In de bergen moet bij den bouw van huizen en stallen met andere dingen rekening worden gehouden. Maar de invloed van den bodem gaat veel verder. Kustgebied en binnenland, bergland en vlak land, zij drukken hun stempel op het leven van de menschen en op de menschen zelf. Kleine verschillen van aanpassing aan dien bodem doen — zelfs in lange eeuwen — nog geen nieuw ras ontstaan, maar kunnen wel kleine verschillen binnen de grenzen van het ras veroorzaken.
Maar ook de bodem trekt zelden scherpe grenzen. Waar begint het eigenlijke gebergte? Bij hoeveel meter boven den zeespiegel trekken wij de grens? En waar eindigt kustgebied en begint binnenland? Toch zijn er zulke grenzen, al zijn er overgangsgebieden, net als bij de rassamenstelling.
Onze landsgrenzen, de grenzen van het ons zoo vertrouwde beeld van Nederland, hebben echter met deze bodemgrenzen weinig uit te staan, zoo min als zij zich storen aan gebruiken of huizenbouw, aan moedertaal (in den eigenlijken zin — niet als „algemeen beschaafd"), aan het bloed.
Terecht zingen wij in het Wilhelmus nog „van Duitschen bloed", waaronder het Nederduitsche gebied ook valt; eerst later, toen het staatsche denken de overhand ging krijgen, zongen wij van „Neerlandsch bloed", alsof dat een afzonderlijk „bloed" was, dat door de staatsgrenzen werd bepaald!

Er zijn zeer sterke banden tusschen bloed en bodem, zóó sterk, dat naar het schijnt, rassen in het algemeen op den duur slechts stand houden op dien bodem, waarop zij eens ontstonden en tot een zelf-

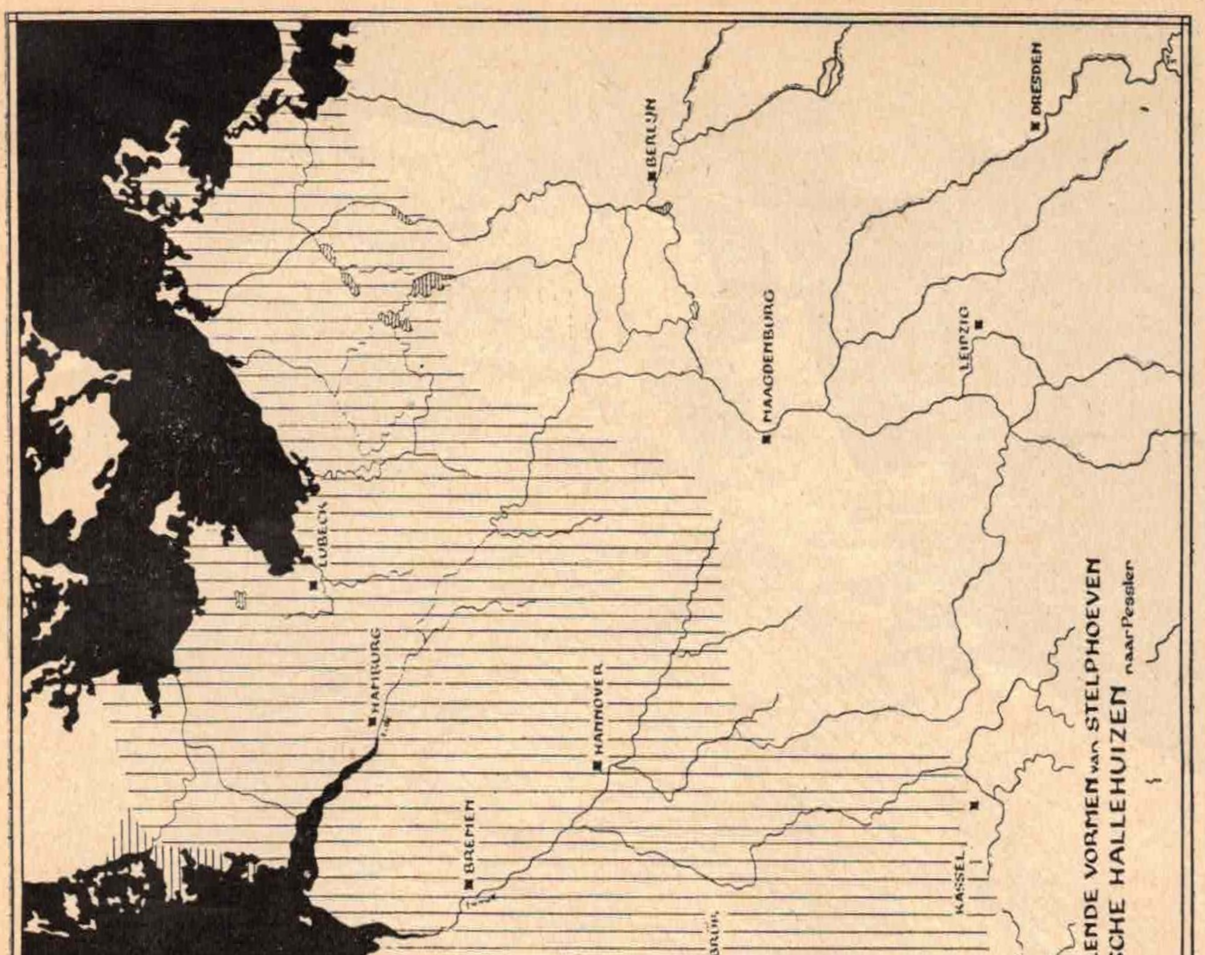
VERSCHILLENDE VORMEN van STELPHOEVEN
SAKSISCHE HALLEHUIZEN
naar Pessler
BERLIJN
DRESDEN
MAGDEBURG
LEIPZIG
LUBECK
HAMBURG
HANNOVER
BREMEN
KASSEL
OSNABRUCK
MUNSTER
WILHELMS-HAVEN
GRONINGEN
KEULEN
ZWOLLE
DUSSELDORF
ARNHEM
AKEN
UTRECHT
ANTWERPEN
BRUSSEL

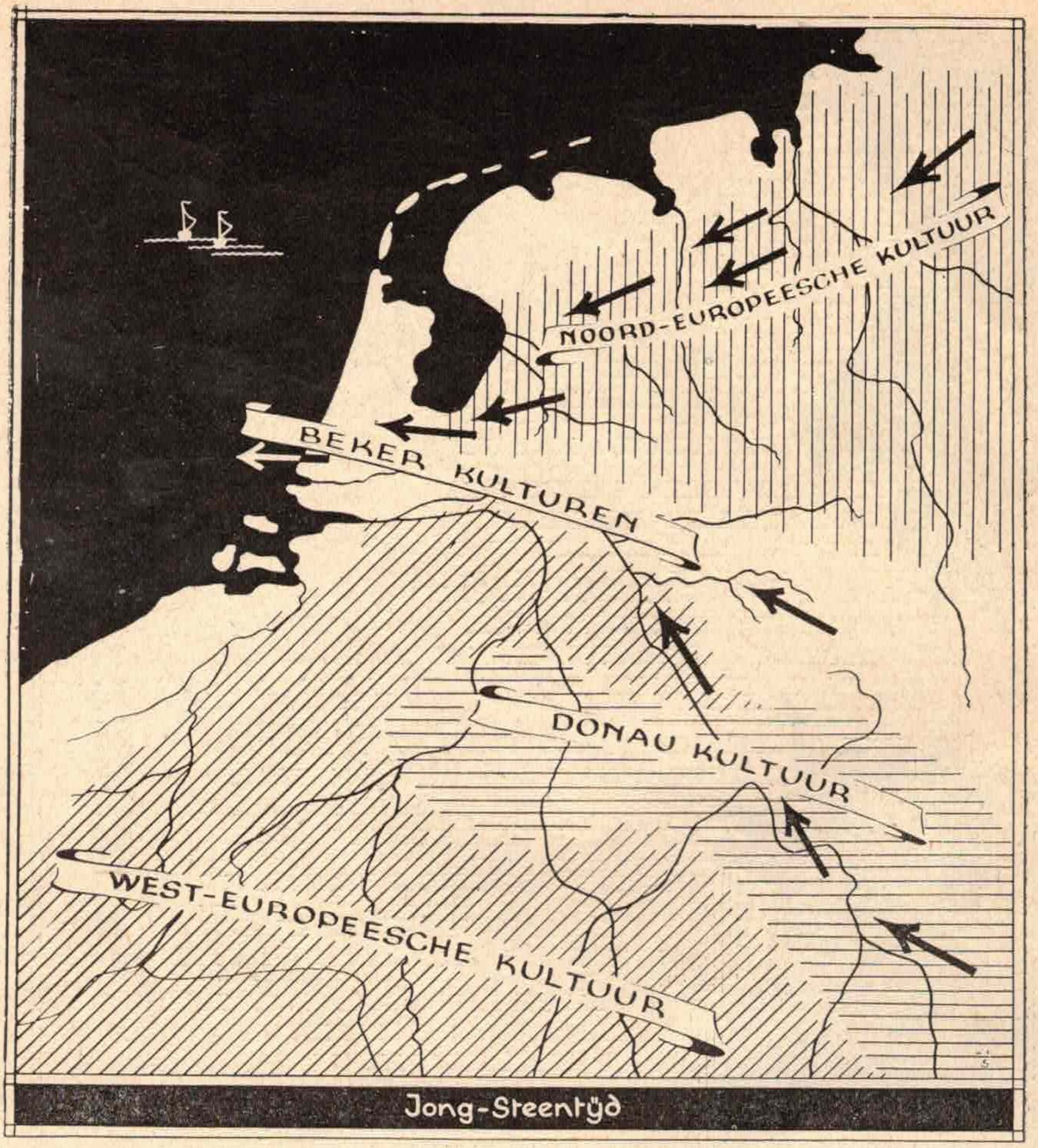

Het mondingsgebied van Rijn en Maas is vanouds grensgebied geweest, de plaats, waar stroomingen uit het Noorden, het Oosten en het Zuiden op elkaar stieten; dat zien wij ook aan deze beide kaartjes. Op het eerste (blz. 176) zien wij de Bekerkultuur en de Donaukultuur als een wig opschuiven tusschen de Noord- en West-Europeesche. Die Noord-Europeesche is die van het Noordras, die daar de Hunebedden bouwde en waar later de Germanen uit zouden voortkomen. De West- Europeesche is die, welke heel de Westkust van ons vasteland, maar ook Engeland, bezet hield en de Noordgrens ligt juist bij ons.
De bekerkultuur kennen wij van de mooie Geldersche klok-

bekers. De dragers daarvan staken van hieruit over naar Engeland. De Donaukultuur ten slotte, die onder Noordras-invloeden stond en langs de Rijnstreek Westwaarts drong, vond zijn verste uitlooper in Limburg.
Honderden jaren later zou dat alles overstroomd worden door Germanen, die toen van alle kanten dit gebied binnenkwamen, zooals het tweede kaartje (blz. 177) doet zien. De Saksen bouwden hun burchten, de Friezen veroverden de kustgebieden en uit het Zuid-Oosten kwamen ten slotte de Franken. Zij allen maakten deze landen tot Germaansch gebied, waarin de resten van de andere steentijdkulturen versmolten.

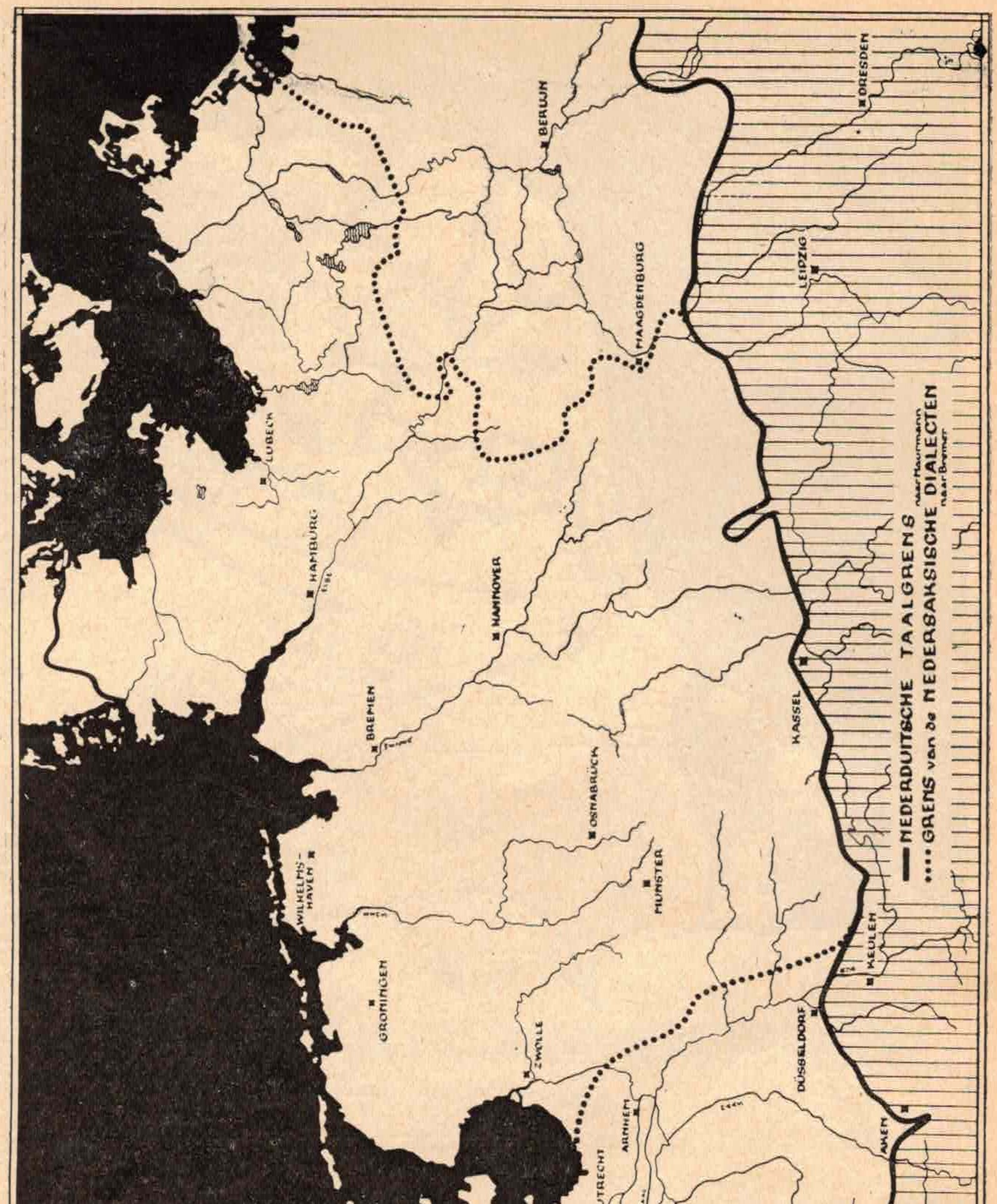
NEDERDUITSCHE TAALGRENS naar Maurmann
GRENS van de NEDERSAKSISCHE DIALECTEN naar Bremer
BERLIJN
DRESDEN
LEIPZIG
MAAGDEBURG
LÜBECK
HAMBURG
HANNOVER
BREMEN
KASSEL
WILHELMSHAVEN
OSNABRÜCK
MÜNSTER
GRONINGEN
ZWOLLE
KEULEN
DÜSSELDORF
ARNHEM
UTRECHT
AKEN
ANTWERPEN
BRUSSEL

standig nieuw ras werden. Daarvoor zijn lange perioden noodig geweest en dit was alleen mogelijk door scherpe zifting. Deze zifting ging uit van het landschap, van het klimaat en den bodem en zoo is daar inderdaad een nauw verband tusschen bloed en bodem, maar dat is van veel diepergaande beteekenis, dan het verband tusschen nationaliteit en staatsgrenzen. Het staatsche denken ziet altijd weer allereerst dit verband, maar het volksche denken ziet naar bloed en bodem en erkent, dat dit bloed niet bepaald wordt door nationaliteit en deze bodem niet begrensd wordt door de Nederlandsche staatsgrenzen.

De Rijksgedachte.

Er is verschil tusschen de bevolking van de Oostmark en die van Noordwest-Duitschland. Het Dinarische ras is in de Oostmark sterk vertegenwoordigd en het kerngebied daarvan ligt in de Dinarische Alpen. Dinarisch bloed vinden wij in het Noorden slechts bij uitzondering. Noordrasbloed is echter verre van zeldzaam in de Oostmark en Noord en Zuid worden saamgebracht door één kultuurgemeenschap, door eeuwenoude wisselwerking, door dat, wat wij Germaansch noemen en dat wil zeggen, óók door sterke banden van het bloed.
De verschillende Germaansche volken zijn op verschillende wijze van elkaar vervreemd en moeten zeer verschillende moeilijkheden overwinnen, opdat wij weer tot het Rijk komen. De Oostmark heeft zijn moeilijkheden, wij hebben de onze; maar het is dwaas te zeggen, dat de onze veel grooter zouden zijn, of dat de verschillen in ons geval onoverkomelijke moeilijkheden vormen.
Wij zien nog steeds die grens, die ons van het kerngebied van het Rijk scheidt en eerst langzaam dringt het door, hoezeer wij — volksch gezien — een eenheid vormen met aangrenzende gebieden en hoe die staatsche grens nergens een volksche grens is, zoodat wij in werkelijkheid tot een veel grootere „ruimte" behooren.
Daarom hebben wij een aantal kaartjes hierbij gegeven, waar nu eens andere grenzen staan ingeteekend, grenzen, die meer van het wezen vertellen en zich niet storen aan staatsche overwegingen, aan aangeleerde dingen, als een eenzijdige voorstelling van de geschiedenis, of zelfs aan dat op school geleerde „algemeen beschaafd", dat niet eens voor het grootste deel der bevolking de „moedertaal" is, vooral wanneer men de versteedschte, kleurlooze massa buiten beschouwing laat (blz. 178).
Wanneer wij deze kaartjes op ons laten inwerken, dan zien wij, hoe geleidelijk immers de overgangen naar het Oosten verloopen, hoe een deel van ons land met het Noorden van het kerngebied een volksche eenheid vormt, waar geen grens doorheenloopt.
En zoo is het ook naar bloed en bodem; en zijn **dit** niet de kernwaarden? Wij staan in dat opzicht dichter bij het Noordwesten van Duitsch-

land, dan de Oostmark en zouden wij dan meenen, dat de eenwording in het Rijk voor ons moeilijker zou zijn? De taal? Zeker, er zijn moeilijkheden, die wij moeten overwinnen, maar laten wij dan eens bedenken, dat er tusschen sommige dialecten van Noord- en Zuid-Duitschland grooter verschillen bestaan, dan tusschen het op school geleerde Nederlandsch en Duitsch.
Geleidelijk — en dat is van belang — zal alles wat aan de totstandkoming van het Rijk moeilijkheden in den weg legt, tot een oplossing moeten komen, hoe dan ook. Onze grootste zorg zal het moeten zijn, dát het Rijk tot stand komt, dat de ontwikkeling nu weer in tegengestelde richting zal loopen, in plaats van uit elkaar, naar elkaar toe. Daarvoor strijdt de Germaansche ᛋᛋ, ook in de Nederlanden.

II.

Voor wij over volk gaan spreken, moeten wij iets over ras zeggen en over het ontstaan van ras.
Nog steeds leeft bij velen de dwaze voorstelling, dat een menschenras van één enkel menschenpaar moet afstammen. Maar zoo werkt de natuur niet. Rassen ontstaan in de natuur in den loop van lange perioden en er zijn twee factoren, die daarbij een groote rol spelen, die wij moeten onderscheiden.
De eerste factor is: verandering in den erfelijken aanleg en de tweede is: zifting. Er hebben in den erfelijken aanleg soms veranderingen plaats, sprongveranderingen of mutaties, die niet geleidelijk met overgangen optreden, maar er ineens zijn. Van de oorzaken weten wij weinig, ook al kunnen wij ze bij planten en dieren kunstmatig te voorschijn roepen door bepaalde bestralingen.
Treden er nu in de natuur zulke veranderingen op, dan blijven zij voor de soort behouden, wanneer de dragers er van daardoor beter aan hun omgeving zijn aangepast. Zijn zij dat niet, dan sterven zij uit.
Nu kunnen wij ons voorstellen, dat in perioden, waarin de omgeving, het landschap, het klimaat, sterke veranderingen ondergaan, deze sprongveranderingen in het erfgoed van een bevolking van groote beteekenis kunnen zijn. Zijn deze veranderingen n.l. van dien aard, dat de dragers er van beter zijn aangepast aan hun omgeving, dan zullen deze zich beter voortplanten en op den duur de anderen verdringen. Deze verschijnselen kunnen wij nog heden in de natuur bij dieren waarnemen, zelfs zonder dat het klimaat verandert.
De omgeving zift dus als het ware de beter aangepasten uit; wij noemen dat zifting of selectie. Op deze wijze is in den laatsten ijstijd en het begin van den na-ijstijd het Noordras ontstaan.
Wij moeten ons echter niet voorstellen, dat deze sprongveranderingen

in den erfelijken aanleg maar bij één enkel individu voorkwamen, of juist bij één man en één vrouw en dat die elkaar nu ook juist vonden en tot de stamhouders van een nieuw ras werden. Het Noordras verschilt ook niet in één enkele eigenschap van de bevolking, waar het uit voortkwam, maar in tallooze eigenschappen, die dan plotseling allemaal in dat éene menschenpaar zouden moeten zijn opgetreden.
Wij weten echter, dat sprongveranderingen in het erfgoed dikwijls in meerdere individuen optreden. Zoo is b.v. de bruine beuk op deze wijze uit de groene ontstaan — niet eens zoo heel lang geleden — en wij weten, dat dit zeker op drie verschillende plaatsen is gebeurd.
Zoo is dan in Noord- en Midden-Europa eens het Noordras ontstaan, niet in één of twee individuen op eens, maar in lange perioden in een heele bevolking, die anders was, die b.v. niet blank zal zijn geweest en zeker in vele opzichten van het Noordras verschilde.
Eigenlijk ontstonden hier twee nieuwe vormen: het Noordras en het Faalsche ras. Wij onderscheiden hen als twee rassen, maar doen dat nog niet zoo lang. In de eerste drukken van Günther wordt het Faalsche niet genoemd, omdat wij het nog niet hadden leeren onderscheiden.

Wanneer wij dit duidelijk zien, begrijpen wij ook, wat wij onder verwantschap verstaan. Wij zeggen: menschen van hetzelfde ras zijn **verwant,** maar dat wil dus alleen zeggen, dat hun verre voorvaderen in eenzelfde gebied (bodem) tot een nieuw ras (bloed) zijn geworden. Het wil niet zeggen, dat zij in dien zin „familie" van elkaar zijn, dat hun stamboom uiteindelijk bij één menschenpaar zou uitkomen, de eerstelingen van dat ras, want zoo'n menschenpaar bestaat niet.
Wij begrijpen dan ook, dat zoo'n ras als b.v. het Noordras niet geheel gelijk en gelijkvormig kan zijn, of ooit geweest is. Er blijven steeds verschillen; in het éene gebied ontwikkelt het zich iets anders dan in het andere en steeds is er zifting. Maar toch krijgen wij den indruk, dat het Noordras geen groote veranderingen meer heeft ondergaan: het is zichzelf gebleven, het is aangepast aan onzen Noord-Europeeschen bodem.
Wij spraken reeds van het Faalsche ras, dat aan dienzelfden bodem is aangepast, dat in dienzelfden tijd ontstond en waarmee wij dus in dezen zin verwant zijn.
Of en in hoeverre wij met andere rassen van Europa ook verwant zijn, weten wij niet, want wij weten bitter weinig over hun ontstaan. Zij maken echter deel uit van de Germaansche kultuur en zijn voor een deel met het Noordras vermengd. Wat de Germaansche volken gemeen hebben, dat is het Noordras en wat zij spreken, zijn talen van het Noordras, z.g. Indo-germaansche talen. De oorspronkelijke talen van het Dinarische ras of het Westras zijn ons geheel onbekend, ter-

wijl er alle reden is om aan te nemen, dat die van Noordras en Faalsch ras niet ver uiteenliggen. In ieder geval is er niets in de Germaansche taalontwikkeling, dat op het tegendeel wijst en wij weten, dat de Germanen uit beide rassen hebben bestaan, reeds in den beginne.

Wanneer wij er nu over gaan spreken wat een volk is, dan moeten wij ten eerste begrijpen, waarom wij niet zoo zonder meer van „zuiver ras" kunnen spreken. Ras ontstaat als iets zeer bepaalds en eigens, als groote werkelijkheid, maar niet zonder de mogelijkheid van kleine verschillen van aanpassing aan een bijzondere omgeving.
Ras bleef ook niet onvermengd. In de Germaansche wereld vermengden zich reeds zeer vroeg Noordras en Faalsch ras. Bij het ontstaan der Germaansche volken in den laten historischen tijd, vermengden deze zich weer met andere Europeesche rassen, hier meer met het éene en daar meer met een ander. Zoo ontstaan er verschillen, maar er blijven kerngebieden, waar het éene of het andere ras het sterkst vertegenwoordigd is.
En toch is het Germanendom een eenheid, is er een Germaansche kultuur, anders dan die der Slaven en Romanen. De wisselwerking tusschen Germanen en Romanen is echter steeds zeer sterk geweest, zoodat wij daardoor ook tot Europeesche solidariteit kunnen komen.
Wij willen na dit alles nu de vraag stellen wat een volk is en wij zullen zien, dat al zijn de volken uit meerdere rassen ontstaan, wij daarom niet mogen zeggen: het is toch allemaal dooreengemengd en wij hebben met ras niets te maken.
Op één ding moeten wij echter nog wijzen. Ook al weten wij niets met zekerheid over de verwantschap der Europeesche rassen, toch wijst alles er op, dat zij minder ver van elkáár afstaan, dan van buiten-Europeesche rassen. Daarbij komt nog, dat in nagenoeg heel Europa Noordrasbloed is bijgemengd, vooral in den volksverhuizingstijd, maar ook reeds veel vroeger, waardoor b.v. de taal van Zuid-Europa Indogermaansch werd, al is het ook de bodem van ander bloed, n.l. het Westras.

Wat is een Volk?

Een volk is allereerst een **bloedsgemeenschap.** Wij bedoelen daarmee, dat wij eigenlijk niet van een volk kunnen spreken, wanneer het b.v. uit twee groepen bestaat, laten wij zeggen een groep van nomadiseerende rendierfokkers en een groep van gezeten boeren en visschers, die onderling nagenoeg niet vermengen. Een echt volk is een gemeenschap, waarin steeds nieuwe banden des bloeds geknoopt worden, zoodat het ook een voortplantingsgemeenschap is.
Nu zijn de Germaansche volken uit meerdere rassen samengesteld. Is de gevolgtrekking dan deze, dat deze rassen nu zoo veel mogelijk

dooreengemengd moeten worden, of willen wij kerngebieden behouden?
Alvorens daarop te antwoorden, willen wij er op wijzen, dat een volk ook een **arbeidsgemeenschap** is en wel in dien ruimen zin, dat het door zijn arbeid zich een eigen omgeving schept, een eigen „milieu", een eigen „Umwelt".
Ten eerste doet het dit, door den bodem, waarop het woont, te bebouwen, te vormen, te benutten. Dat is zijn natuurlijke omgeving, waarover wij reeds eerder spraken, die bodem, die met het bloed verbonden is.
Maar ten tweede doet het dit, door het scheppen van eigen kultuur, in wetenschap en kunst, in recht en ordening van de samenleving, in de opvoeding en ten slotte in de politiek. Dat alles zouden wij kunnen opvatten als de gemeenschappelijke arbeid van een volk, waardoor het zijn eigen kunstmatige en geestelijke omgeving schept, waardoor ook ten slotte geschiedenis ontstaat in plaats van een vegeteeren, wanneer dit volk nu deze „omgeving", zijn bodem, zijn kultuur, wil in stand houden en verdedigen. Dat doet het dan met dat apparaat, dat wij staat noemen en dat voor ons slechts een middel is en geen doel.

Toch behoort er tot volk nog meer dan bloedsgemeenschap en arbeidsgemeenschap, of — om het beter te zeggen — het komt niet tot een kultuurscheppende arbeidsgemeenschap, wanneer het alleen maar een mengelmoes van rassen is, die dan een voortplantingsgemeenschap vormen, maar geen volk zijn in den waren zin des woords. Wij zijn daarmee aan de beantwoording van de vraag gekomen, die wij zooeven nog openlieten.
Een volk moet immers ook een „kunstmatige omgeving", zooals wij dat noemden, hebben, een door het volk zelf geschapen en in stand gehouden „geestelijk klimaat", „geestelijke omgeving", kortom, eigen kultuur en daarvoor is het noodig, dat er één raselement is, dat er zijn stempel op drukt, dat kultuurbouwend en scheppend is, dat wel verschillend zich uit, onder verschillende bijmenging en beïnvloeding, maar ten slotte er toch borg voor is, dat het één kultuur blijft. Dat is in een koloniale bastaardbevolking niet mogelijk; dat kan ook niet, wanneer de rassen te ver van elkaar afstaan, maar dat kan wel in de Germaansche ruimte.
Het is nog niet zoo ver. In die ruimte zijn Germaansche volken, maar wanneer wij nagaan, wat hen scheidt, dan zijn dat niet die dingen, die volkswording op den duur onmogelijk maken. De verwezenlijking van deze volkswording noemen wij de moreele orde van het Germanendom, zijn arbeids- en bloedsgemeenschap, het Rijk.

Maken wij hier niet een onverantwoordelijke sprong? Wij begonnen

zoo ongemerkt te spreken over „volk" en de lezer kon zich er een der bestaande volken onder voorstellen en nu spreken wij ineens van het Rijk, van de Germaansche ruimte en wij willen al die Germanen samenvatten tot één volk! Is dat dan niet in strijd met de werkelijkheid?

Zeker, het is in strijd met de staatsche werkelijkheid, waar wij nog middenin verkeeren, het is in strijd met de kaartbeelden, die ons werden ingeprent en met de geschiedenis, die men ons leerde. Het is zelfs in strijd met de richting van de historische ontwikkeling tot op de laatste jaren.

Menigeen zal door deze formuleering worden afgeschrikt, of opgeschrikt, maar wij in de Germaansche ϟϟ, zouden wij niet beseffen, dat het Wende is, ook in de historische ontwikkeling en dat dat, wat uiteengroeide in volken, weer zal moeten aaneengroeien tot volk?

Bezien wij nu nog eens de kaartjes en denken wij aan wat wij daarover opmerkten. Is daar niet die Germaansche ruimte, waar wij een randstuk van zijn, dat ongemerkt overgaat in het kerngebied? Is daar niet over en weer een sterke mate van verwantschap en zelfs veel directe bloedsverwantschap? Bloed en bodem scheiden ons niet. Wèl de geschiedenis, de opvoeding, de ondergane invloeden, maar het is niet om niet noodlotstijd, oorlog — en dat woord beteekende oorspronkelijk noodlot! — en dan: wij weten, dat wij zullen komen tot één economie, één buitenlandsche politiek, één Germaansch leger. Daarmee valt reeds veel van wat de Germaansche volken uiteenhield. En zal de jeugd niet overal nationaalsocialistisch worden opgevoed, vroeger of later? Zien wij dan niet, hoe daar een toekomst opengaat, waarin de voorwaarden gegeven zijn om te komen tot het scheppen van één „omgeving" — een natuurlijke en kunstmatige, zooals wij het in navolging van Stengel-von Kutkowski noemden — die dan voorwaarde en schepping zal zijn van één volk.

Zoogoed als de natuurlijke omgeving, de bodem niet overal gelijk is, zoogoed zal ook die kunstmatige, de kultuur niet overal gelijkvormig zijn en zoo goed zal het bloed verschillen behouden. Wij kennen die immers zelfs binnen de grenzen van ons kleine land en wij vinden dat schoon.

Maar wij zullen meer en meer één geschiedenis maken, één bewustzijn krijgen, het Germaansche bewustzijn en vanzelf meer en meer worden tot één volk.

Of neen, niet vanzelf, maar **uit** ons zelf, uit ons eigenste wezen. Dat is de zin van dezen Wendetijd. Indien de Germaansche volken dezen zin zullen vatten, dan eerst zal het een Wende ten opgang zijn, dan zal ook „volk" een nieuwen grooten inhoud hebben gekregen.

J. C. NACHENIUS

Grieksch brons van omstreeks —400, voorstellende een jongeling met in het haar de resten van een overwinnaarskrans, die waarschijnlijk uit mirten en olijftwijgen was gevlochten.
Foto: archief.

Voor de SS moet „bloed en bodem” tot één begrip en één beleven worden en de Reichsführer-SS wil, dat er nauw verband zal zijn tusschen SS en boerendom. De stedeling — ook in de SS — heeft deze dingen meer van hooren zeggen; hij kent de geur van den bodem niet, wanneer de schop er in gestoken wordt, of de ploegschaar er doorheentrekt, maar voor den boer is het de meest vertrouwde werkelijkheid.
Daarom is een SS-huwelijk op het platteland voor ons wel de ideale vorm: van de hofstede naar het kleine gemeentehuis en dan in de feestzaal, de opname van de bruid in de SS-gemeenschap en het maal voor maagschap en vrienden — dat alles vormt een schoon geheel, zooals het onlangs in Standaard 2 plaats vond.
In een overlangs doorgezaagd stuk berkenstam stonden in drie gaten de drie kaarsen, waarvan de beide buitensten brandden, toen het bruidspaar binnentrad en alle gasten opstonden. Zij waren het zinnebeeld der beide sibben en aan deze vlammen werd de middelste kaars door henzelf ontstoken, daarmee de beide sibben vereenigend tot één levende, nieuwe vlam. Als boer en boerendochter zijn zij in hun huwelijk strijders van den Führer in de SS-gemeenschap, hoeden zij bloed en bodem.

N.

Foto's: Herman Nachenius.

Boven: De eerewacht bij het verlaten van het gemeentehuis.
Links: Het bruidspaar.

Zomerzonnewende: feest van kracht en licht.
Foto: archief.

ZOMERZONNEWENDE

TOESPRAAK BIJ DE EEDSAFLEGGING OP ZOMERZONNEWENDE 1943

Wanneer wij hier tezamen Zomerzonnewende vieren, willen wij er ons ook rekenschap van geven, wat dit voor ons wil zeggen. Want wij doen niet aan sport terwille van de sport alleen en wij komen niet samen voor deze korte plechtigheid, om alleen maar enkele schoone woorden te hooren, maar dit alles heeft voor ons een dieperen zin en het een is met het ander ten nauwste verbonden.
Wij hebben kort geleden ergens kunnen lezen, dat wereldbeschouwing iets is voor wijsgeeren en geleerde heeren, waar nationaalsocialisten niet mee te maken zouden hebben. Maar dan zou ik U stuk voor stuk willen vragen: waarom zijt gij ϟϟ-man geworden? Om de politiek? Om onze houding? Misschien wel. Maar wat was het dan, dat U in onze politiek en in onze houding aantrok?
Dat was niet, dat wij een of ander stelsel vertegenwoordigen, economisch of wat ook; ook niet, dat wij in den engeren zin des woords aan politiek doen, want dat doen wij niet. Het was, dat U bewust of onbewust voelde, dat U in de ϟϟ Uzelf zoudt kunnen zijn, dat U daarin zoudt vinden wat U sterk in dit leven maakt, wat voor U dit leven zin en inhoud kon geven en dat is, dat deze ϟϟ een levenshouding vertegenwoordigt, die voortkomt uit Uw eigen aangeboren aard, uit Uw gezonde wezen, zooals U dat van Uw voorgeslacht hebt geërfd.
En wanneer wij ons dan rekenschap daarvan geven, er ons bewust van worden, wel — dan is dat „wereldbeschouwing" en dan is dat iets voor elken man en iedere vrouw, die bewust door dit leven en dezen tijd gaat en die stuwkracht in zich heeft, waardoor hij of zij niet aan den kant blijft staan, maar zich in den strijd werpt.
Het behoort tot deze wereldbeschouwing, dat wij het lichaam niet verachten en den geest niet eenzijdig verheerlijken. Voor ons zijn lichaam en geest niet twee dingen die los en naast elkaar staan, maar wij weten, dat een gezonde geest een gezond lichaam behoeft om tot volle werking te komen en wij weten ook, dat met bidden het bolsjewisme niet overwonnen kan worden, maar alleen met mannen, die niet alleen sterk van wil, maar ook sterk van lichaam zijn. Daarom staalt de ϟϟ het lichaam door sport.
Waarom juist heden deze kampspelen?
Het is oeroud gebruik bij het Noordras, door de eeuwen heen, bij alle plechtigheden wedstrijden en kampspelen te houden. Waarom wel? Omdat de menschen van dit ras behagen scheppen in het gezonde en krachtige lichaam. Want zij hebben het lichaam niet geminacht, zooals de semietische volken en zij die door het semietisme zijn aan-

gezet, maar zij zagen in den gezonden, welgevormden en edelen mensch een verwantschap met het goddelijke.
Dit goddelijke kenden zij als den hemelvader, en naast dien hemelvader, den zonneheld, zijn zoon. Hij doodt den draak, hij behoudt den menschen het Heil en keert tot zijn vader terug, na volbrachten daad. Hij is den mensch tot voorbeeld in zijn mannelijke houding, die de daad stelt voor alles, die het noodlot onverschrokken en onverstoorbaar weerstaat; het voorbeeld van heldhaftigheid en kracht, hij, die de booze machten, die de scheppingsorde dreigen te verstoren, doodt.
Wij weten, dat al deze voorstellingen bij onze voorvaderen ten nauwste samenhingen met den loop der zon en de eeuwige wisseling van sterven en geboren worden.
Daarom vierden zij plechtig de hoogtijden van het jaar: de wedergeboorte van de zon op midwinter en den dag van den hoogsten zonnestand op midzomer.
Ook in ons leeft dezelfde wereldbeschouwing, ook wij stellen de daad voor alles, ook wij achten den held het hoogst en ook wij staan in deze scheppingsorde met de eeuwige wisseling van geboorte en dood. Ook wij komen weer samen op de hoogtijdagen van het jaar, branden lichten in Midwinter en houden kampspelen als het Zomerzonnewende is. En wij weten ons daarmee verbonden met ons verre voorgeslacht. Wanneer wij hier den ring sluiten, dan weten wij dat eender Noordrasbloed ons doorstroomt; eender bloed met onze verste voorgeslachten en eender bloed met onze verste nageslachten, als wij dit bloed zuiver houden en als wij het voortplanten en verdedigen tegen vreemde machten daaromheen.
Sterk voelen wij ons, omdat de geest onzer voorvaderen in ons leeft en gewekt is. Gewekt in hoogsten nood, nu ons ras staat voor de groote beslissing van standhouden of ondergaan. En die ons wekte, die ons bewust deed worden, dat is hij, die ons voorgaat, onze Führer.
Het is Zomerzonnewende. Alles staat in volle zomersche pracht. Wij zaaiden en de aarde nam het zaad; de zon verwarmde en deed groeien en bloeien; nu is het hoogste punt bereikt en gaat de zon weer haar afnemende baan. Rijpen moet tot zaad, wat eens bevrucht, opdat het zaad den winter overleve en nieuw leven gewekt kan worden, als de zon weer klimmen zal, in eeuwigen kringloop. Ons is uit ouden tijd een enkele bede om heil bewaard gebleven, een bede om goede oogst. Daar vragen zij den alom werkenden en zorgenden hemelvader om:

akkers wassend en ontkiemend,
zwellend en krachtig drijvend
en de vrucht van de breede gerst,
en van de witte tarwe de vrucht,
en alle vruchten der aarde.

En dan komen er een paar schoone regels, waarin de menschen, de „aardelingen", zich zoo nauw met den bodem verbonden voelen als ook wij dat doen:

Heil zij U, beemden der aarde,
gij aarde, moeder der aardelingen!
Wees groenend in Gods omarming
met vrucht gevuld, den aardelingen tot heil!

Dat is de oude Angelsaksische akkerzegen. En de hemelvader schonk zijn zegen en bevruchtte het land, zooals hij ook ons het heil niet zal onthouden, de vrucht van een leven van de daad:

Rijpt tot zaad
elke daad
waar wij trouw voor staan.

Ons leven staat ook in de groote kringloop van geboorte en dood. Wij willen leven een leven van de daad, en ons zaad, onze kinderen zullen voortbouwen aan ons werk.
Ons werk, onze daad, dat is alles gericht op dat eene groote doel, de instandhouding van ons ras, van de Germaansche wereld, in het hechte gebouw, dat wij noemen ons Rijk, en waarvan de bouwmeester is onze Führer, Adolf Hitler. Dat is de zin van onze Zomerzonnewende en daarvan willen wij spreken en zingen.
Dat is onze wereldbeschouwing, geen aangelegenheid voor geleerden maar voor menschen, die in het volle leven staan, het harde leven van dezen tijd. Wij willen daarvan zingen en spreken op dezen wendedag, maar wij willen er ons ook aan binden, binden door een eed van trouw.
Want onze wereldbeschouwing moet gedragen worden door een verzworen gemeenschap van mannen en vrouwen, door onze ᛋᛋ-Sibbengemeenschap, en deze gemeenschap kent als sterksten band den eed van trouw aan den Führer.
Deze eed zal ons sterken in oogenblikken van verslapping en moedeloosheid, want het is een eed van trouw om trouw. Geen eenzijdige binding aan een, die niet zichzelf zou binden, maar het is de oud-Germaansche trouw van volgmanschap en Führer, waaraan beide gebonden zijn, waardoor beide gesterkt worden.
Trouw aan ons ras, trouw aan onzen aard, dat is voor ons hetzelfde als trouw aan den Führer.
Trouw aan den Führer is trouw aan zijn werk, het Rijk, waarin onze aard geborgen zal zijn.
Wanneer gij den eed zweert, laat het zijn uit Uw volle gemoed.

N.

EEN UIT ONZE RUIMTE

Dit keer opent dit nummer van SS-Vormingsbladen met de uitspraak van een.... Waal. Kameraden, die reeds vóór 10 Mei 1940 een actief aandeel hadden in den strijd om de ziel van ons volk zullen wel even vreemd hebben opgekeken, toen zij merkten, dat voor in dit blad met instemming een uitspraak werd aangehaald van den leider der Rexbeweging. In hun hoofden is nog iets blijven hangen van den ouden strijd tusschen Vlamingen en Walen, waarbij wij natuurlijk partij kozen voor de eersten.
Deze strijd is niet actueel meer. Wij hebben grooter leeren denken. Wij weten, dat het niet meer om „Dietschland" alleen gaat; wij begrijpen, dat wij „ons Holland fier maar klein", zooals velen het vroeger zoo graag zongen, alleen maar kunnen „hou'en", als het deel uitmaakt van de groote Germaansche gemeenschap, waarvan ook Léon Degrelle sprak.
Menschen, die het beter hadden kunnen — en het in ieder geval beter hadden moeten — weten, hebben gezegd, toen de Führer Degrelle het Ridderkruis van het IJzeren Kruis uitreikte, dat „ze dan wel mogen zeggen, dat hij een Germaan is, maar een Nederlander is hij in ieder geval niet".
Wij willen hier voor dit keer buiten beschouwing laten, dat met die „ze" bijna niemand anders bedoeld kunnen zijn dan de Reichsführer SS, die opdracht gaf tot de oprichting van den SS-Sturmbann „Wallonien" en de Führer, die toelaat en er zelfs mede instemt, dat in zijn Germaansche SS Walen worden opgenomen. Wij willen er nu ook niet over twisten of Walen al dan niet tot één der Nederlandsche volksgroepen behooren; menschen, die een studie hebben gemaakt van het betreffende onderwerp, zijn de meening toegedaan, dat Walen geromaniseerde Nederlanders zijn.
Waarop wij alleen maar willen wijzen, is, dat geen mensch deze lieden om hun meening heeft gevraagd en hen ook geen aanleiding heeft gegeven zich in den zin uit te laten, zooals zij deden. Wij willen er voorts de aandacht op vestigen, dat SS-Sturmbannführer Léon Degrelle zich onder alle omstandigheden moedig heeft gedragen, zoowel tijdens de oorlogsdagen van Mei 1940, toen hij zich niet verborgen hield, maar thuis rustig de gebeurtenissen afwachtte, gearresteerd werd en naar Frankrijk werd weggesleept, zoowel als in dezen oorlog tegen het bolsjewisme, die hij begon als soldaat en waarin hij, met het doorloopen van alle tusschenliggende rangen, is opgeklommen tot SS-Sturmbannführer der Waffen-SS.
Degrelle moge vroeger dan wel eens gezegd hebben, dat België aanspraken heeft op Maastricht, hij moge wel eens geschreven hebben,

Ridderkruisdrager ᛋᛋ-Sturmbannführer Léon Degrelle spreekt op het Raadhuisplein te Charleroi met verlof zijnde Waalsche ᛋᛋ-vrijwilligers toe, die bij Tsjerkassy hadden gestreden, na 150 van hen het IJzeren Kruis eerste en tweede klasse op vaderlandschen bodem te hebben uitgereikt.

Foto: ᛋᛋ-P.K.-Langner-O.H.

dat de Schelde op vreemden bodem gewurgd bleef en stevig bewaakt werd door den Nederlandschen staat, die naijverig was op de Antwerpsche haven, toch weten wij, dat ook hij en zijn wakkere Waalsche medestrijders behooren tot de Germaansche gemeenschap, waarvoor zoo velen der besten vielen en waarin vraagstukken, als door hem in het verleden aangeroerd en hier zoojuist in het kort weergegeven, zullen hebben opgehouden kwesties te zijn.
Als de kleinen van geest — hier zoowel als bezuiden onze staatsgrens — denken zich interessant te kunnen maken door — zonder dat naar hun meening is gevraagd — te stoken tegen iemand, die zich alleen reeds door zijn mannelijken inzet torenhoog boven hen heeft verheven, dan kunnen wij hen verzekeren, dat hun praatjes niet de minste belangstelling hebben van al diegenen, die weten, dat zij van denzelfden bloede zijn als Léon Degrelle.
Want in de Germaansche gemeenschap van morgen zijn niet de grenzen van verleden en heden beslissend en ook niet de taalgrenzen. In die gemeenschap zal niet worden gedebatteerd over de vraag of de één of ander al dan niet Nederlander is. In die gemeenschap zal in de eerste plaats van belang zijn wat men — als Germaan — heeft gedaan voor de grootgermaansche gemeenschap.
Ridderkruisdrager ᛋᛋ-Sturmbannführer Léon Degrelle heeft voor deze gemeenschap reeds nu groote verdiensten gehad, zoowel in militair als in wereldbeschouwelijk opzicht. Daarom erkennen de ᛋᛋ-mannen in Nederland hem als een goede en trouwe kameraad en laat het hen koud hoe de vele grutters in dit land denken over Degrelle en zijn Waalsche medestrijders. Daarom ook staat dit keer een uitspraak van hem vooraan in dit blad, ter overdenking voor al diegenen, die geen begrip hebben voor den strijd van Degrelle, die ook onze strijd is en die in laatste instantie de strijd is, waarvoor Adolf Hitler zich nu 25 jaar geleden begon in te zetten.

Sch.

De Nationaal-Socialistische Beweging is niet de conservator van de landen uit het verleden maar hun liquidateur ten gunste van het Rijk der toekomst.

Adolf Hitler

Proclamatie van 1-9-1933
in Neurenberg.

Wij hebben jullie gevonden

Op de reis van Parijs naar Verdun hebben de oude soldaten stil naar de jongeren gekeken. Zij zwegen, maar op hun gezichten stond het weergalooze, dat zij toen beleefd hadden, geschreven. Nu reden zij over denzelfden straatweg, waar de Franschman destijds zijn laatste reserves in den strijd had geworpen en waarover de munitiekolonnes der geallieerden op de bedreigde vesting Verdun waren komen aanjagen. Donaumont en Fort Vaux waren gevallen, maar Verdun hield stand. In het bloedoffer der honderdduizenden stortte de aanval ineen. Over het maanlandschap der Argonnen lag het afgrijzen.

Verdun werd een begrip. Aan weerskanten van het front. Hier had de wereldoorlog zijn hoogtepunt gevonden, hier was het uiterste aan soldatendom geëischt. Hier werd een mythe van den oorlog geboren, die tientallen jaren lang het denken van velen beheerschte, die tot de herinnering aan den wereldoorlog werd, zoodra oude soldaten elkander ontmoetten.

Maar toen de fronten elkander loslieten, toen de groote strijd tot een onverwacht einde gekomen was, toen heeft Verdun in twee volken uit het daar beleefde, opvattingen doen ontstaan, die tot de overwinning van 1940 leidden. Niet voor niets staat in den schaduw van Donaumont het gedenkteeken voor Maginot. Het onoverwonnen Verdun werd tot het volstrekt onoverwinnelijke. En Frankrijk heeft de schattingen, die de overwinning hem opleverde, belegd in de gigantische gangen zijner Maginotlinie, opdat een tot in het reusachtige vergroot Verdun, voor altijd de Fransche zegepraal zou waarborgen. En de Fransche strategen spraken steeds weer van een nieuw Verdun, dat den Duitschen legers zoo hier als daar bereid zou worden. Den ijzerberg van Donaumont echter bekroonden zij met een vuurtoren, opdat zelfs niet één uur van den nacht de roem van Verdun zou kunnen verduisteren.

Tegenwoordig rijden Duitsche troepen door de snel verbrijzelde puinhoopen van deze uit staal en beton opgetrokken overwinningsgarantie. Tusschen de jonge zitten de oude soldaten, die eens voor Donaumont lagen, voor Vaux en Verdun.

„Waren wij slechter?" — „Zijn wij geen betere soldaten?"

Is er één soldaat in het geheele leger te vinden, die werkelijk deze vraag stelt, hetzij een oude of een jonge?

„Neen!"

Tegenwoordig leiden breede autowegen naar de forten van Verdun. De natuur heeft de trechtervelden van weleer met groen struikgewas overtogen en over de toppen van het Argonnerwoud zingt de wind zijn eeuwig lied. Het licht van de zomerzon speelt door het late groen. Maar plotseling strekt zich een grafveld voor onze oogen uit. Iemand

begint te tellen: compagnieën, neen, bataljons; het zijn regimenten. Plotseling stoot de voet tegen een stuk verroest ijzer. Een staalhelm rolt in het kreupelhout.

Opeens is al datgene verdwenen, wat een neringzieke vreemdelingenindustrie hier op dit slagveld aan van elke piëteit gespeende smakeloosheden bijeenbracht, wat haat en roemzucht hier documenteeren wilden; plotseling steekt van onder het levende groen nog eenmaal de oorlog van onze vaders zijn gruwelijk gezicht op.

Op een pantserkoepel zitten twee jonge soldaten. De ademhaling van den een gaat moeilijk, met horten en stooten. Ik vang de stille woorden op: „Mijn vader; daaronder begraven!" En de ander antwoordt: „Mijn vader ligt hier ook ergens".

En iemand met grijzend haar, de eereteekens van den Wereldoorlog op zijn borst: „En dan van trechter naar trechter."

En een derde: „Vergeet niet: het gas."

Een paar minuten lang is het zonlicht verdwenen, een paar minuten lang kruipen zware nevels over den omgewoelden bodem. „Ja, ja, het gas!" En één gaat er zwijgend langs de eindelooze rijen der graven, als zoekt hij iemand, als moest hij nu op deze plaats een doode uit het diepst van zijn hart bekennen: „Vader, niet als overwinnaars zijn wij naar jullie gekomen. Vader, de overwinning hebben wij aan jullie te danken, wij hebben de vaandels weer opgericht. Je kunt nu rustig slapen, vader, wij hebben jullie gevonden!"

En als verliefden na een rendez-vous hebben jonge soldaten in het staal van een pantserkoepel hun namen aangebracht met den datum, waarop zij als eersten op deze hoogten stonden.

Frankrijk heeft van Verdun niets geleerd, maar wij hebben op de hoogten van het Argonnerwoud gevoeld, dat onze overwinning uit deze graven is opgestegen. De Duitsche soldaat heeft in de verschrikkelijke materiaalslagen om deze vesting, heeft in het dagenlange trommelvuur en in de hel van den gasoorlog niet de mythe der veiligheid gevonden, zooals de Franschman, hij heeft de mythe der strijdbaarheid, der strijdbaarheid van den enkeling, van het onvoorwaardelijke manzijn zien opstaan.

De soldaat houdt niet van het woord held en heldendom, wanneer het op hemzelf wordt toegepast, maar hij, die er voor zichzelf zoo karig mee is, schenkt het gaarne aan een ander.

Van de jonge soldaten, die op dien zomernamiddag op de hoogten van Verdun stonden, heeft een ieder, diep getroffen, aan de generatie zijner vaders den titel van het heldendom verleend.

En hoeveel moeilijker hadden de vaders het, die niet onder één leiding, die niet onder één doel dezen strijd moesten doorstaan!

Zij moesten door den dood gaan, om tot eenheid te komen, wij echter gaan het leven in ter wille van deze eenheid.

Hoeveel moeilijker moet het destijds geweest zijn om te sterven! En hoeveel meer offers heeft toen de dood geeischt!
Geen van hen wist, wat komen ging. En toch trad een ieder aan.
Wij liepen door de geweldige doodenhal van Donaumont, maar ook dit monument bleef ons vreemd en zei ons niets. Voor hen beteekende het een eindpaal, neergezet op een plaats, waar in onze oogen een begin was.
Toen wij onzen tocht door het Argonnerwoud vervolgden, moest ik telkens aan iets denken, wat mij vroeger eens overkomen was. Wij voerden jaren geleden „Die endlose Strasse" van Graff op en ik moest in dat stuk een ouden frontsoldaat voorstellen. Voor het eerst van mijn leven trok ik de veldgrijze uniform aan, voor de eerste maal kreeg mij onder het spelen de atmosfeer van het front te pakken. Toen wij ons op het tooneel in het stroo neerlegden onder het zingen van het lied van het Argonnerwoud, toen laaide plotseling een brandend verlangen in mij op om dit eens werkelijk te beleven, deze gemeenschap van het front.
Men voelde zich buiten de grijze lotsgemeenschap der soldaten gesloten. Niemand wenschte deze kloof, niemand had haar opzettelijk doen ontstaan, maar zij scheen de twee generaties steeds van elkaar te scheiden. Het was net of zij meer van het leven wisten dan wij jongeren, en kwamen zij eens te sterven, dan verloor Duitschland in hen iets wat onvervangbaar was. Een heilige afgunst knaagde aan ons hart. En toen kwam deze oorlog en deze overwinning. Nu dragen wij allen dezelfde uniform, nu zijn wij op hun schouders geklommen, en nu staan wij voor hun graven!
„Voor jullie!" zeggen zij!
„Voor jullie!" zeggen wij!
Maar tusschen de generaties staat niets vreemds meer, de kloof is verdwenen en het verlangen is gestild.
Wij reisden van de grafvelden voor Verdun naar de Heimat.
Maar achter het avondrood stond het woord van den Führer aan den hemel geschreven: **„En toch hebt gij overwonnen!"**

Vertaling: F. C. Geitel. ꞨꞨ-oorlogsverslaggever WALTER BEST

Als nu iemand zegt: „Wat gebeurt er met de afzonderlijke staten; die heeft God toch ook gemaakt?" dan antwoord ik: „Neen, de menschen hebben de staten gemaakt!"

ADOLF HITLER
Rede op 19-3-1934 in München

Grijpt het Vaandel

Muziek: W. VAN LANKEREN

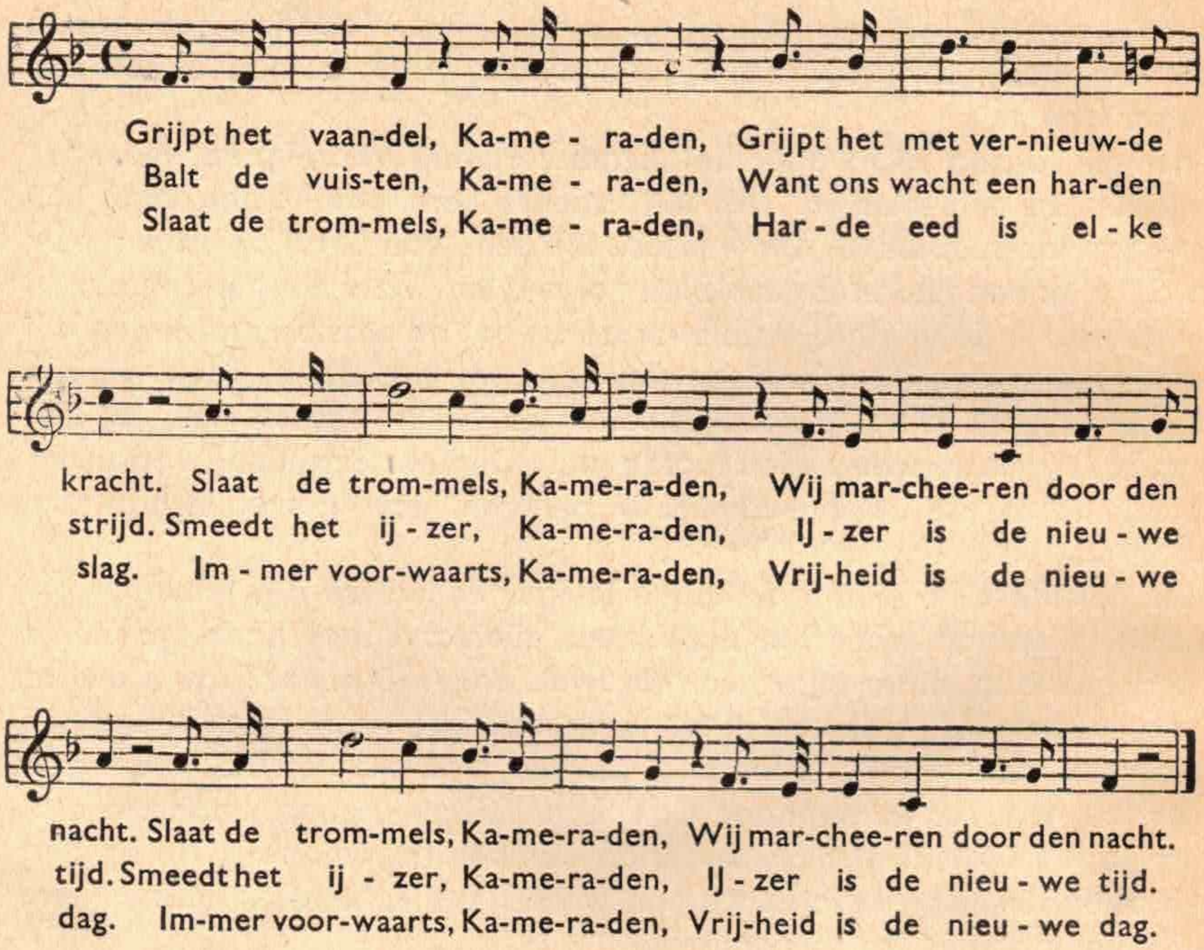

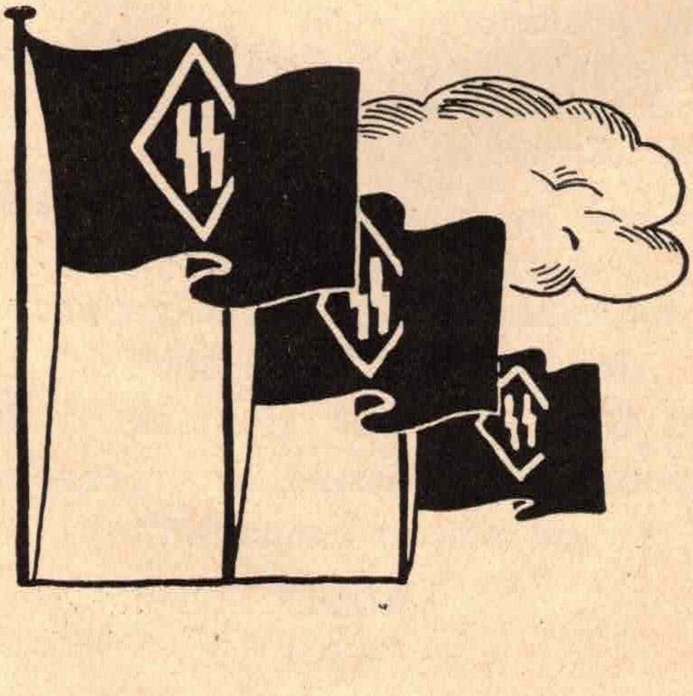

FREDERIK DE GROOTE (IV)

Terwijl Frederik zich in het slot Sanssouci wijdde aan den opbouwarbeid, zaten de oude tegenstanders niet stil. Integendeel, zij deden alles, wat maar mogelijk was om Pruisen te omsingelen en verkeerden hierbij in de meening, dat hun ondergrondsch gewroet niet opviel. Hierin vergisten zij zich wel zeer. Den koning ontging niets en al liet hij niets merken van hetgeen hij waarnam, hij trof wel degelijk zijn voorbereidingen. In het diepste geheim werden door de vijanden verdragen afgesloten en nieuwe bondgenootschappen gevormd. Zij waanden zich zeker van hun zaak. In gedachten zagen zij het Pruisen van Frederik de Groote ineenstorten onder de mokerslagen, die zij het wilden toebrengen. Zij waanden zich reeds heer en meester in het land, dat Frederik langzaam maar zeker tot bloei had gebracht en voor de verheffing waarvan hij zich dag en nacht inzette. Zij verheugden zich reeds in het vooruitzicht te kunnen heerschen over de menschen, die zij haatten, omdat ze zoo geheel anders waren dan zij zelf.
En de koning regeerde vanuit Sanssouci. Hij werkte door, onversaagd en gaf zich na gedanen arbeid met een ware hartstocht over aan zijn fluitspel en aan zijn geestelijke vorming.

Eens op een avond is hij weer — zooals zoovele andere malen reeds — in een kring van vrienden en bekenden. Koeriers komen en gaan, maar Frederik gaat onverstoorbaar verder. Slechts eenige malen laat hij zich onderbreken en geeft hij korte bevelen en als hij glimlachend het vertrek verlaat, waarin hij en de overige aanwezigen den avond hebben doorgebracht, weten de anderen nog niets van hetgeen er in het hoofd van den koning omgaat. Maar korten tijd later zit hij al in zijn reiskoets. Hij zal zijn vijanden voor zijn. Geen zal de gelegenheid krijgen alles, wat hij in moeizamen arbeid heeft opgebouwd, kapot te trappen, alleen omdat men Pruisen zijn welvaart misgunt. En in Augustus 1756 trokken de Pruisische troepen Saksen binnen. Het volgende jaar stonden ze voor Praag, diep in het Boheemsche land, waar zij ook de overwinningspalm wegdroegen, hoewel hiervoor een zware prijs moest worden betaald, want het was hier, dat Schwerin het leven verloor.

Op 18 Juni 1757 vond de slag bij Kolin plaats. Daar was het, dat Frederik en zijn legers werden verslagen. Voor het eerst sinds langen tijd moesten de Pruisische kleuren het onderspit delven en deze nederlaag was het begin van een lijdensweg, welke zwaar en moeilijk was om te gaan, maar aan het einde waarvan het volk van Pruisen zich

weer met volle kracht kon opheffen, sterker en harder dan toen het de strijd om zijn bestaan begon. Terwijl de Pruisische troepen werden teruggeslagen, reed de koning aan het einde van dezen slag nog eenmaal naar voren, het gevaar, waarin hij zich begaf, niet tellend. Zijn adjudant riep hem toe: „Sire, wilt U de batterij dan alleen veroveren?" En de vorst moest toegeven, dat hij niet in staat was het noodlot af te weren: de vijand was in dezen strijd sterker dan zijn troepen. Niet minder dan 15000 mannen hadden hun leven in dienst van koning en vaderland op het veld van eer gelaten.
Er bleef hem niets anders over dan naar Saksen terug te keeren. En ook daar werd hij door den vijand op den voet gevolgd. En dit trouwens niet alleen. Van alle kanten trokken Pruisens tegenstanders het land binnen, belust op een aandeel in de buit, welke het deel zou zijn van allen, die erin zouden slagen Frederik met vereende krachten den genadeslag toe te brengen. Westfalen werd door Fransche troepen bezet. De Russen vielen Oostpruisen binnen. De Zweden beproefden hun geluk in Pommeren. In Saksen werden de Pruisen steeds meer teruggedrongen. Eén van Frederiks trouwste veldheeren en vrienden liet het leven. De rijksdag liet minder gunstige dingen van zich hooren, terwijl Germanjes doodsvijand in Rome de kerkelijke ban uitsprak tegen Frederik. En ook persoonlijk werd de koning door het noodlot aangegrepen: zijn moeder blies de laatste adem uit zonder nog haar zoon te hebben gezien of iets van hem gehoord te hebben. Ten slotte werd Berlijn door de Oostenrijkers veroverd.
Stroomen Germaansch bloed gingen in dezen krijg verloren. Waar men juist vast aaneengesloten had moeten staan, bestreed men elkaar op leven en dood en weer zouden de doodsvijanden getriomfeerd hebben, indien de sterke wil van Frederik uiteindelijk niet de overhand zou hebben behouden. Zijn troepen schenen onvermoeibaar en met ontzetting moesten de vijanden vaststellen, dat zij langzaam maar zeker het veroverde terrein weer verloren. In Saksen, Thüringen, Silezië en Bohemen boekten de Pruisen weer overwinningen. Ook tegen de Franschen werd opgetreden en wel op dusdanige wijze, dat men sinds den Novemberdag, dat de slag bij Rosbach woedde, zegt, dat koning Frederik den Franschen het loopen heeft geleerd.

Nu dreigde het gevaar echter weer van een geheel anderen kant. Silezië werd aangevallen; Breslau was reeds in handen van den vijand! Zoo snel als maar eenigszins mogelijk marcheerden de koning en zijn troepen naar het bedreigde gebied, waar de vijand steeds meer vorderingen maakte. Bij Leuthen zou de beslissende slag plaats vinden. De avond voor dit treffen schreef Frederik zijn testament en nu nog wordt men bij het lezen van dit document vervuld van eerbied en ontzag voor den man, die deze woorden, regels en zinnen aan het

papier toevertrouwde op het oogenblik, dat beslist zou worden over het zijn of niet-zijn van zijn levenswerk. In de eerste plaats stelde hij de overwinning van het vaderland en zichzelf cijferde hij hierbij volkomen weg. Deze geestesgesteldheid blijkt uit ieder woord, dat is neergeschreven en als iets ons herinnert aan het Pruisendom in den besten zin van het woord, dan is het wel dit testament, waaruit de liefde tot de opgave, die een mensch zich heeft gesteld en die hij menschelijkerwijze gesproken, bijna vervuld zag, uit ieder woord spreekt. En dit trotsche Pruisendom, dat ons toch met een stille eerbied vervult, als wij hierbij langer blijven stilstaan, spreekt ook zoo duidelijk uit de woorden, welke hij kort voor den aanvang van den slag, tot zijn officieren richtte: „Indien gij bedenkt, dat gij Pruisen zijt, dan zult gij ook bewijzen, dat ge dezen naam waardig zijt. Indien er echter één onder U is, die ervoor terugschrikt het laatste gevaar met mij te deelen, dan kan hij nu nog afscheid nemen zonder de minste rancunemaatregel van mij te vreezen." Zoo sprak een koning en veldheer, die aan het hoofd van dertigduizend man, een overmacht tegen zich wist van tachtigduizend koppen. En hij besloot zijn toespraak tot zijn kader met de volgende woorden: „Binnenkort hebben wij den vijand verslagen of wij zien elkaar niet meer weer!"

Op 5 December 1757 kwam het tot een treffen. Aanvankelijk schenen de Pruisen het niet te kunnen bolwerken. Het leek alsof zij langzaam terugweken. Maar plotseling kwam er een keerpunt in den strijd en voordat de vijand er op verdacht was, doken de Pruisen vlak voor hem op en joegen hem smadelijk op de vlucht. Meer dan twintigduizend mannen werden gevangen genomen om nog maar te zwijgen van al het materiaal, dat in handen van Frederik en zijn soldaten viel. En 's avonds, nadat het pleit beslecht was, klonk op het slagveld vol vertrouwen het lied: „Nun danket alle Gott!" Temidden van loopgraven en duizenden dooden zongen deze mannen van vertrouwen in de Voorzienigheid, die zoo duidelijk met de Pruisen was geweest in dezen slag, niet omdat zij begonnen met bidden, maar omdat zij vervuld waren van den vasten wil te overwinnen en deze wil in daden omzetten.

In 1758 werden de Russen nog eens bij Zorndorf verslagen. In October van ditzelfde jaar echter verloor Frederik de slag bij Hochkirch tegen de Oostenrijkers. Twee jaar later toonde hij zich bij Liegnitz weer meester over zijn vijanden door daar revanche te nemen.

In 1762 kwam het tot een vrede tusschen Pruisen en Rusland. De tsarin namelijk, die haar inmiddels gestorven voorgangster was opgevolgd, koesterde een groote vereering voor Frederik en vond geen redenen den eens begonnen krijg voort te zetten. Onder deze omstandigheden zagen de Oostenrijkers geen kans den oorlog op eigen

houtje verder te voeren en op 15 Februari 1763 werd vrede gesloten. De oorlog, die niet minder dan zeven jaren had geduurd, was ten einde. En Silezië, waarom alles was begonnen, bleef tot Pruisen behooren.

De Berlijnsche burgerij maakte zich op voor groote overwinningsfeesten. Men wilde Frederik met prachtige geschenken overladen en blijk geven van de groote vereering, die men voor hem koesterde. Frederik echter wees alle eerbewijzen terug. Groot en zwaar waren de offers geweest, die gebracht waren op het altaar van het vaderland. Stil en in zichzelfgekeerd vond hij den weg terug naar Sanssouci. Hij wist, dat deze overwinning niet mogelijk zou zijn geweest, indien niet zoovelen bereid zouden zijn geweest hun leven te offeren voor hem en voor Pruisen. Hecht aaneengesloten stond het land nu onder zijn leiding, gereed voor den opbouwarbeid, welke nu zou volgen en welke het besluit zou vormen van het werkzame leven van Frederik, die in de geschiedenis is blijven voortleven als: de groote. En het was dan ook geen toeval, dat de Führer, toen hij in 1923 de strijd om de ziel van het volk in Beieren voerde, steeds weer teruggreep op de zeven jaren van strijd, welke Frederik de Groote voerde om de grootheid van zijn land.

En het is ook geen toeval, dat hij juist in deze jaren (op 30 Januari 1942) weer deze heldenkamp in herinnering bracht met de volgende woorden: „Wij hebben heden een roemrijke geschiedenis achter ons en men maakt zoo gaarne vergelijkingen met deze geschiedenis. Daarin hebben vaak Duitsche helden gestreden in een positie, die geen enkele hoop op uitkomst scheen te bieden. Wij mogen echter geen vergelijking maken met bijvoorbeeld den tijd van Frederik den Groote. Daartoe hebben wij niet het recht.

Toen hij den eersten Silezischen oorlog voerde, stonden 2,7 millioen Pruisen tegenover een staat, die toen op zijn minst 15 millioen zielen telde. Toen hij gedwongen was den derden te voeren, zeven jaar lang, stonden er 3,7 of 3,8 millioen Pruisen tegenover rond 50 tot 54 millioen anderen. Een man met een ijzeren wil heeft te midden van alle tegenslagen de banier hooggehouden en nimmer het vertrouwen in zijn volk verloren en wanneer hij dreigde den moed te verliezen, dan wist hij zich steeds weer schrap te zetten en klemde hij opnieuw het vaandel vast in zijn sterke hand.

Wat moeten wij dan nu van ons zeggen?"

Inderdaad, zoo is het. Wat moeten wij van onszelf zeggen? Niets. Alleen maar werken en strijden voor de opgave, welke de Führer ons heeft gesteld: het Germanje der toekomst. Als wij bereid zijn ons in dezen geest in te zetten, zal ook voor ons overwinning volgen en de gelukkiger toekomst voor ons volk, die ons voor oogen stond, toen wij den strijd begonnen.

HENK SCHUMACHER Jr.

SS-Sturmmann
Christiaan Baarsgarst . . . . geb. 2-12-1909
gest. 28-12-1943
koopman

SS-Mann
Richard Benard . . . . . . geb. 19-7-1924
verm. 31-8-1943
Muz. student

SS-Mann
Pieter Dorreboom . . . . . . geb. 10-12-1921
verm. 5-9-1943
bakker

SS-Sturmmann
Christiaan Gadella . . . . . geb. 27-4-1920
verm. 29-9-1943
kleermaker

SS-Unterscharführer
Cornelis Heinemann . . . . . geb. 5-6-1914
gev. 16-10-1943
arbeider

SS-Mann
Simon Hilstra . . . . geb. 18-5-1922
gev. 5-12-1943
boekdrukker

SS-Unterscharführer
Willem J. F. de Hoop . . . . . geb. 31-5-1920
verm. 20-10-1943
typograaf

SS-Mann
Lambertus Kroon . . . . . . geb. 10-3-1924
gev. 29-12-1943
boerenknecht

SS-Rottenführer
Lambertus Riegstra . . . . . geb. 13-6-1915
gev. 5-11-1943
timmerman

SS-Obersturmführer
Albert Spaargaren . . . . . geb. 9-10-1913
gev. 3-9-1943
Kapitein bij de Brandweer

SS-Rottenführer
Hans J. Spelt . . . . geb. 6-10-1922
verongelukt 26-9-1943
slagersknecht

SS Rottenführer
Peter Stans . . . . geb. 24-10-1918
gev. 21-9-1943
magazijnmeester

SS-Sturmmann
Theo Stenden . . . . geb. 10-7-1918
gev. 3-9-1943
arbeider

SS-Sturmmann
Adrianus Tam . . . . geb. 23-11-1917
gev. 6-9-1943
filmtoontechniker

SS-Sturmmann
Jan Thoma . . . . geb. 7-7-1924
gev. 28-8-1943
bakker

SS-Mann
Ysbrand van Vliet . . . . . geb. 25-1-1924
gev. 13-2-1943
slager

K 2394

SS-Rottenführer **Adrianus C. Voskuil**	geb. 12-6-1921 gev. 17-10-1943 beroepsmilitair
SS-Mann **Jan Warfman**	geb. 17-9-1919 gev. 10-10-1943 fabrieksarbeider
SS-Unterscharführer **Herbert Zuurmond**	geb. 16-4-1923 verm. 29-8-1943 Med. student
SS-Sturmmann **Harms Zwier**	geb. 3-2-1910 gev. 25-8-1943 arbeider

Wer seinem Volke so die Treue hielt
sol selbst in Treue nie vergessen sein.

De Atlantikwall beveiligt het Rijk tegen de aanvallen van zijn vijanden.
Teekening: SS-P.K.-Bethmann-O.H.

RECHTZETTING

Op blz. 97 van den loopenden jaargang van „ ϟϟ-Vormingsbladen" (vierde jaargang nos. 4/5, Grasmaand/Bloeimaand 1944) komt een uitermate hinderlijke fout voor.
In regel vijf moet het woordje „door" geschrapt worden. De zin is immers, dat **ook** het werk van een groot staatsman of veldheer overeenkomsten heeft met het werk van een kunstenaar en in dien zin sluit het eerste artikel in het betreffende nummer op dit woord van den Führer aan, dat na deze rechtzetting dus als volgt luidt: „Zoo min als een beroemd meester vervangen kan worden en het mogelijk is, dat een ander zijn halfvoltooid achtergelaten schilderij kan afmaken, zoo min kan een groot dichter of denker, een groot staatsman of groot veldheer vervangen worden, want hun werk ligt steeds op het gebied van de kunst; het is niet mechanisch aangeleerd, maar door goddelijke genade aangeboren."

MAANDBLAD

JUNI 1944 — 4e JAARGANG Nr 6